

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 168.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365952656/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Spottefugl i Kjæden maat og skrabe ham til saa adstadig en Herre, som de gode Venner, der hængte og dingle! – Dermed trak hun en af de Beenrader, der hang paa Væggen, i Taaen, saa den raslede. »Den Taa har jeg havt under Kniven, da der var Kjød paa den« – tilføiede hun – »dengang var den, saamænd, vel saa smuk som min fine Herres lille Peerspillemandsfinger der med Guldringen.»

»Fy, Marthe! du gjør jo værre Grimasser, end din gale Sostersøn, naar han legede Satan med os i Skolen. – Han er nu sagtens gaet Fanden i Vold, og du ligger nok paa Reisen til ham. Det var bedre, du gik i Kirke, som jeg, end var saa arrig paa en høihellig Pintsedag – hør! nu ringer det jo sammen.»

»Ha, ha! – loe Marthe – »gaac nu Chirurger ogsaa i Kirke? og det er dog ikke Confirmations-Søndag; men maaskee kan der alligevel være smukke Jomfruer at pynte sig for.»

»Gaa din Vei, Marthe! – du seer ret ond ud idag« – sagde Valman alvorlig – »men, hør dog! naar faaer jeg det Hoved, du har lovet mig?»

»Imorgen« – svarede Marthe – »men herefter kan I fine Herrer see hvem der skaffer Jer pene Hoveder og Rade! Jeg reiser med min Sostersøn herfra« – tilføiede hun stolt – »han er bleven en stor Mand – han reiser om, som Professor i Mirakelkonsten – hans Navn staaer med røde Bogstaver paa Gadehjørnet. Det er noget Andet, end en lumpen Candidat, der knap kan betale de Klæder, han staaer med, og bliver bleg om Næsen, naar jeg skraber Kjødet af en kogt Mand og drikker hans Skaal i en Midnatssnaps.« – Dermed var hun ude af Døren.

Valmans overgivne Lune var forbi. Hans Værelse syntes ham en Hexehule, hvor han kun hørte gispende Dødsuk omkring sig. Han forekom sig selv som en letsindig Galning, der dansede i en Gravhvelving, medens magre Dødnings udstrakte deres spidse Knokkel-fingre efter ham. Det var hans Vane at give sine Tanker lydelige Ord, naar han var ene, og det var sagt ham, at det var et sikkert Tegn paa, han skulde blive gammel. Derfor var det maaskee ogsaa, han uvilkaarlig pleiede denne Gammelmands-Vane hos sig. »Jeg duer dog ikke til Anatom« – sagde han mismodig – »jeg overvinder dog aldrig min barnagtige Væmmelse og Rædsel for Afgrunden i Naturens Inderte. Denne gamle Kjærling gjør mig til Skamme. Han staaer ene om Natten ved Cadaverkjæden og skraber Fingre og Been med Sang